

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Szegedi Ítéltábla Dr. Kertész József ügyvédáltal képviselt **I.rendű felperes neve (címe)** alatti lakos I.r. és **II.rendű felperes neve (címe)** alatti lakos II.r. felpereseknek - az Eperjesi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Eperjesi Ágnes ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** alatti lakos I.r., **II.rendű alperes neve (címe)** alatti lakos II.r. és **III.rendű alperes neve (címe)** alatti lakos III.r. alperesek ellen tartási szerződés megszüntetése iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2009. május 19. napján kelt 1.P.21.412/2008/27. számú ítélete ellen a felperesek 28. és az alperesek 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben és akként változtatja meg**, hogy mellőzi a felperesek 973.479.- Ft (kilencszázhetvenháromezer-négyszázhetvenkilenc) megfizetésére történő kötelezését.

Az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség és illetékfizetési kötelezettség tekintetében az alperesek egyetemleges marasztalását mellőzi, és a felperesek, mint egyetemleges jogosultak javára megállapított 70.000.- Ft + ÁFA, azaz összesen 84.000.- (nyolcvannégyezer) Ft elsőfokú perköltségéből az I.r. alperest 42.000.- (negyvenkettőezer) Ft, a II. és III.r. alpereseket pedig személyenként 21.000 - 21.000.- (huszonegyezer - huszonegyezer) Ft megfizetésére kötelezi.

A le nem rótt elsőfokú és - az alapeljárásban felmerült - fellebbezési eljárási illetékből az I.r. alperes összesen 21.600.- (huszonegyezer-hatszáz), a II.r. alperes összesen 10.800.- (tízezer-nyolcszáz) Ft, a III.r. alperes 5.400.- (ötezer-négyszáz) Ft-ot köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak, míg az ezt meghaladóan le nem rótt 5.400.- (ötezer-négyszáz) Ft illeték az állam terhén marad.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I.r. alperest, hogy 75.000.- (hetvenötezer), a II. és III.r. alpereseket pedig, hogy személyenként 37.500 - 37.500.- (harminchétezer-ötszáz-harminchétezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget fizessenek meg a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 15 napon belül.

Az I-II.r. alperesek illetékfeljegyzési joga, és a III.r. alperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt másodfokú eljárási illetékből az I.r. alperes 157.000.- (egyszázötvenhétezer), a II.r. alperes pedig 78.500.- (hetvennyolcezer-ötszáz) Ft-ot köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak, míg az ezt meghaladó 78.500.- (hetvennyolcezer-ötszáz) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A felperesek házastársak, a II.r. felperesnek ez a második házassága. A II. és a III.r. alperesek, valamint néhai unoka-1 a II.r. felperes unokái, akik az első házasságából született korábban elhunyt lányának a gyermekei. Az I.r. alperes a volt veje. A felperesek a II.r. felperes lányának halálát követően magukhoz vették és felnevelték néhai unoka-1-et, aki 1997. év végéig tanulmányokat folytatott, majd 2000. évtől 2005. március 30. napján bekövetkező haláláig munkaviszonyban állt. A felperesek és a néhai 1999. augusztus 18-án közjegyzői okiratba foglalt tartási szerződést kötöttek. A néhai, mint eltartó vállalta, hogy a felperesekről életük végéig gondoskodik, ennek keretében napi háromszori étkezést - melyből egy főtt étel - biztosít, lakásukat, ruházatukat tisztán tartja, az ingatlant és a hozzá tartozó kertet gondozza, karbantartja, betegségük esetén az eltartottakat ápolja, gyógyszeres és orvosi ellátásukat biztosítja, haláluk esetén gondoskodik tisztességes eltemetésükről. Ennek ellentételezéseként a felperesek a néhaira ruházták a **cím-1** alatti ingatlanukat holtig tartó haszonélvezeti joguk fenntartása mellett. A szerződésben rögzítették, hogy az ingatlant az ... Bank Rt. javára bejegyzett jelzálogjog terheli. A néhai vállalta a pénzügyi részére fennálló tartozás törlesztését. Kimondták, hogy a felperesek nyugdíjukkal szabadon rendelkeznek, az ingatlan forgalmi értékét pedig 3.500.000.- Ft-ban jelölték meg. Az örökhagyó nettó havi jövedelme 2002. évben 75.000.- Ft, 2003. évben 95.000.- Ft, 2004. évben 100-120.000.- Ft, 2005. évben 122.000.- Ft volt. A felperesek az eltartó haláláig ténylegesen tartásra nem szorultak, így az örökhagyó a kert gondozásában, a ház körüli munkák elvégzésében vett részt, szükség szerint szolgálati gépkocsival orvoshoz, illetve bevásárolni vitte őket.

A tartási szerződés megkötését követően a felperesek és a néhai a tartási szerződés tárgyát képező ingatlanon beruházást végeztek, amelyhez az örökhagyó 2002.

Pf.II.20.379/2009/3. szám

január 24-én 2.000.000.- Ft pénzügyi hitelt, továbbá 2003. augusztus 6. napján 272.515.- Ft áruvásárlási kölcsönt vett fel, ez utóbbit szaniter és egyéb, a lakásfelújítást szolgáló berendezési tárgyakra. Mindkét hitel törlesztő részletei az örökhagyó bankszámlájáról történő átutalással kerültek teljesítésre összesen 973.479.- Ft összegben.

Az örökhagyó 2005. március 30. napján néhány napig tartó súlyos betegség után végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. Az eljáró közjegyző 5316.Kjő.200/2005/22. számú végzésével hagyatékát - köztük a perbeli ingatlant is - törvényes öröklés jogcímén teljes hatállyal 2/4 részben az I.r. alperesnek, 1/4 - 1/4 részben a II. és a III.r. alpereseknek adta át.

A felperesek és az alperesek között a kapcsolat már a korábbiakban sem volt jó, így a néhai halálát követően az alperesek a felperesek tartásáról nem gondoskodtak, illetve tartásra tőlük a felperesek sem tartottak igényt.

A felperesek a Csongrád Megyei Bíróság előtt P.21.322/2007. szám alatt előterjesztett keresetükben elsődlegesen a tartási szerződés megszüntetését és annak következményeként az ingatlan-nyilvántartásban a perbeli ingatlan vonatkozásában tulajdonjoguk egymás között egyenlő arányban történő visszajegyzését kérték. Másodlagos kereseti kérelmük az alperesek egyetemleges marasztalására irányult 1.148.323.- Ft tőke és kamatai erejéig.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. A másodlagos kereseti kérelemmel szemben beszámítási kifogást terjesztettek elő havi 100.000.- Ft lakáshasználati díj 2006. március 13. napjától történő megfizetése iránt.

Az elsőfokú bíróság 6. sorszámú ítéletével a felperesek és az alperesek jogelődje között létrejött tartási szerződést megszüntette, megkereste a földhivatalt az alperesek tulajdonjogának törlése és a I. és II.r. felperesek tulajdonjogának 1/2 - 1/2 arányú visszajegyzése iránt haszonélvezeti joguk törlése mellett. Az alperesek fellebbezése folytán eljáró ítéltábla Pf.II.20.037/2008/8. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasította. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint a felperesek és az örökhagyó jogviszonyát szívésségi viszonyoknak minősítette. Rámutatott arra, az a tény, hogy az eltartó a haláláig nem mindenben tett eleget a szerződésben rögzítetteknek, nem jelenti az ingatlan ellenszolgáltatás nélküli átruházását, ebből csupán arra vonható le következtetés, hogy a felperesek életkoruknál és egészségi állapotuknál fogva nem

igényelték a szerződésben rögzített valamennyi szolgáltatás teljesítését. Kifejtette, hogy az örökhagyó eltartó halála a tartási szerződést csak akkor szünteti meg, ha a nyújtott tartási szolgáltatások értéke eléri vagy meghaladja az eltartott által nyújtott vagyoni értéket. Ellenkező esetben a kötelezett jogutódai az örökhagyó tartozásaiért való felelősség szabályai szerint kötelesek helytállni a szerződés teljesítéséért. Erre tekintettel az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban vizsgálnia kellett a kötelezett örökhagyó által végzett tartási szolgáltatások körét, azok ellenértékét, és azt is, hogy a tartási szerződés megszüntetésének Ptk. 589. § (2) bekezdésében írt feltételei fennállnak-e. Utalt arra, ha a bíróság megalapozottnak ítéli a megszüntetés iránti keresetet, a szolgáltatások ellenértékét el kell számolni az alperesek javára.

A megismételt eljárásban a felperesek keresetüket változatlan formában fenntartották.

Az alperesek módosított ellenkérelmük szerint a szerződés megszüntetését megfelelő elszámolás mellett nem ellenezték. Elszámolási igényként kívánták érvényesíteni az örökhagyó által nyújtott tartást, a kiegyenlített hitel összegét, valamint az ingatlanon végzett beruházások folytán elért értéknövekedést. Kérték továbbá, hogy kötelezze a bíróság a felpereseket a néhai ingóvagyonra ellenértékének, 500.000.- Ft-nak a megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság a fentiek szerint kiegészített tényállás alapján hozott ítéletében a felperesek és az alperesek jogelődje között létrejött tartási szerződést megszüntette és rendelkezett a felperesek tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási visszajegyzése iránt. Kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alpereseknek egyetemlegesen 973.479.- Ft tőkét, marasztalta az alpereseket a felperesek javára 70.000.- Ft + ÁFA összegű perköltségben, illetve kötelezte az I. és a II.r. alperest, hogy egyetemlegesen fizessenek meg 21.600.- Ft elsőfokú és 21.600.- Ft fellebbezési eljárási illetéket. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján arra a megállapításra jutott, hogy a felperesek az örökhagyó által vállalt tartási szolgáltatások ellenében ruházták át ingatlanukat az örökhagyó részére, ugyanakkor azonban az örökhagyó a tartási kötelezettséget a felperesekhez fűződő rokon kapcsolatra tekintettel vállalta, így csak e kapcsolatra figyelemmel nyújtott elenyésző mértékű szolgáltatást nagyszülei számára. Hangsúlyozta, az örökhagyó munkavégzése, illetve tanulmányai folytatása miatt alig töltött időt **település-1-en**, így a tartási szerződésben vállalt kötelezettségeknek emiatt is csak csekély mértékben tudott eleget tenni. Jövedelme sem volt megfelelő ahhoz, hogy a felperesek tartását abból megvalósítsa, tekintve, hogy a pénzintézeti hitelt törlesztette, ami havi 30-34.000.- Ft kiadást jelentett. Mindezek alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy a néhai a pénzintézeti hitel törlesztésén túl egyéb pénzben mérhető szolgáltatást nem nyújtott a felperesek számára, így a szerződés megszüntetése kapcsán megfelelő kielégítést az általa megfizetett, összesen 973.479.- Ft jelent, amelynek megfizetésére a felpereseket kötelezte. Kifejtette, az ingatlanban bekövetkezett

esetleges értéknövekedés az elszámolás körébe nem vonható, mivel az örökhagyó a hiteltörlesztésen túl anyagilag ehhez nem járult hozzá, legfeljebb némi fizikai segítséget nyújtott a családi kapcsolatra tekintettel, de ez elszámolás alapját nem képezheti. Erre tekintettel mellőzte az e körben felajánlott szakértő kirendelésére és tanúk meghallgatására vonatkozó alperesi bizonyítási indítványt. Ugyancsak alaptalannak találta az alperesek 500.000.- Ft ingó ellenérték megfizetésére irányuló kérelmét, rámutatva arra, az alperesek ezen igényüket arra alapították, hogy az örökhagyó áruvásárlási kölcsönt is igénybe vett, ez azonban a pénzügyi igazolása szerint a lakás felújításához felhasznált különböző szaniterak vásárlására felvett hitelt jelentette. E törlesztést pedig az elszámolás körében már értékelte.

Az ítélet ellen a felperesek és az alperesek egyaránt fellebbezéssel éltek.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérték oly módon, hogy a másodfokú bíróság mellőzze 973.479.- Ft megfizetésére való kötelezésüket. Rámutattak arra, bizonyított tény, hogy a szerződés megkötését követően tartásra nem szorultak, ők voltak azok, akik az örökhagyó unokájukat 11 éves kora óta nevelték, taníttatták, majd a szerződéskötést követően is fizették a hitelintézeti tartozásokat, finanszírozták megélhetésének költségeit. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy az örökhagyó csupán a rokoni kapcsolatra figyelemmel nyújtott részükre jelentéktelen mértékű szolgáltatást, tévesen jutott azonban arra a következtetésre, hogy a pénzben mérhető ellenszolgáltatás nagysága a hiteltörlesztés összegével egyenlő. Megjegyezték, hogy az örökhagyó halálát követően a hiteltörlesztést az alperesek helyett ők fizették, miután erre az alperesek nem voltak hajlandóak, anyagi helyzetüknél fogva sem képesek arra.

Az alperesek pontosított fellebbezésükben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a felpereseket terhelő marasztalási összeg, 5.203.479.- Ft-ra történő felemelését kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel teljes körűen és a hiányos tényállás alapján helytelen következtetésre jutott. Az elvégzett beruházások folytán az ingatlan forgalmi értékében bekövetkezett növekedést 4 millió forintban jelölték meg, utalva arra, hogy annak pontos összege csak szakértői vélemény beszerzésével állapítható meg, ezért az elsőfokú bíróság alaptalanul utasította el az erre vonatkozó bizonyítási indítványt. Számításuk szerint, mivel az örökhagyó a teljes hitelösszeg 43 %-át fizette vissza, így az értéknövekedés összegéből is ennek megfelelő mértékre, azaz 1.720.000.- Ft-ra tarthatnak igényt. Változatlanul fenntartották az örökhagyó ingóságai értékének megtérítésére vonatkozó 500.000.- Ft iránti igényüket. Ezt meghaladóan elszámolni kérték a szerződés megkötésétől, az örökhagyó haláláig nyújtott tartás ellenértékét havi

30.000.- Ft figyelembevételével, ami 67 hónapra számolva 2.010.000.- Ft-ot jelent. Érvelésük szerint a hitel felhasználásával történt beruházás az ingatlan forgalmi értékét nyilvánvalóan növelte, hiszen a felperesek az ingatlan értékét saját keresetükben is 6 millió forintban jelölték meg, míg a beruházás megkezdése előtt a szerződésben megjelölt érték 3.500.000.- Ft. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően azon tanúk vallomását, akik igazolták, hogy az örökhagyó számtalan alkalommal vett részt személyesen az építkezésen. A tartási szolgáltatások nyújtását illetően rámutattak arra, életszerűtlen, hogy az örökhagyó a szerződésben vállalt kötelezettségének nem tett eleget, ez esetben ugyanis a felperesek már korábban is kezdeményezték volna a szerződés megszüntetését, elfogadhatatlan továbbá azon felperesi előadás is, miszerint az örökhagyó semmilyen ingóvagyonnal nem rendelkezett, ennek ellenkezőjét tanúvallomások igazolják.

A felperesek fellebbezése alapos, az alperesek fellebbezése alaptalan.

A másodfokú eljárásban a felek között a jogviszony megszüntetése már nem volt vitatott, a jogvita tárgyát az annak folytán felmerülő elszámolás képezte.

A Ptk. 589. § (3) bekezdésének rendelkezése szerint a szerződést a felek megfelelő kielégítésével kell megszüntetni: ennek keretében a teljesített szolgáltatások és az ellenszolgáltatások felmérése mellett a felek kielégítésénél figyelembe kell venni a szerződés speciális jellegét, valamint az érdekelt felek személyi és egyéb körülményeit és olyan rendezésre kell törekedni, amely mindkét fél jogos érdekeit figyelembe veszi (BH. 1996/204.).

Az ítéletábra egyetért az elsőfokú ítéletnek azon megállapításaival, amelyek az alperesi jogelőd által a szerződés alapján nyújtott szolgáltatások körére vonatkoznak. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy az eltartó csak szűk körben (kertgondozás, ház körüli munkák elvégzése, az eltartottak autóval történő szállítása) nyújtott szolgáltatásokat a felpereseknek. Ezt alátámasztja az is, hogy a felperesek az érintett időszakban még nem szorultak teljes körű tartásra, másrészt az alperesi jogelőd jövedelme nem nyújtott fedezetet a tartás körébe tartozó kiadásokra, hiszen csak a szerződés megkötését követően létesített munkaviszonyt, a pénzügyi hiteltörlesztésen túl a meghallgatott tanúk vallomásából kitűnően személyes kiadásai is jelentős összeget tettek ki (ruházkodás, budapesti tanulmányok folytatása). Nem maradhatott tehát olyan összegű jövedelme, amelyből a felperesek megélhetési költségeihez hozzá tudott volna járulni. Ugyanakkor a peradatok alátámasztják azt, hogy a felperesek nyugdíja fedezetet nyújtott megélhetésükre.

Önmagában az a tény, hogy az eltartottak az eltartó életében nem kérték a tartási szerződés megszüntetését, nem jelenti azt, hogy az eltartott a szerződésben vállalt

valamennyi kötelezettségét maradéktalanul teljesítette. A felek szerződésükben meghatározzák ugyan azoknak a szolgáltatásoknak a körét, amelyekre az eltartó kötelezettségvállalása kiterjed. A nyújtott tartásnak azonban „megfelelőnek” kell lennie, annak az eltartott indokolt körülményeihez kell igazodnia. Így előfordul az, hogy az eltartott nem szorul teljes körű tartásra, mint ahogy a jelen per felperesei sem, ezért az eltartott csak részben, az eltartott igényeihez, szükségleteihez igazodóan nyújt tartási szolgáltatást. Ez azonban nem jelent szerződésszegést, amennyiben az eltartott akaratával megegyezően történik. Ugyanakkor a szerződés megszüntetésekor az eltartott elszámolási igénye a ténylegesen nyújtott tartáshoz igazodhat. Téves tehát az az alperesi érvelés, miszerint az a körülmény, hogy az eltartottak a néhai életében nem kérték a szerződés megszüntetését, bizonyítja a teljes körű tartást és az ennek megfelelő ellenérték elszámolhatóságát.

Nem helytálló viszont az elsőfokú ítélet azon megállapítása, miszerint az alperesi jogelőd csupán a rokonai kapcsolatra figyelemmel nyújtott jelentéktelen mértékű szolgáltatást a felpereseknek, a szerződéskötés folytán ugyanis ez abból folyó kötelezettsége volt, vagyis azt az elszámolás körében értékelni kell, ahogyan azt az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében is kifejtette. Ugyanakkor azzal, hogy a felek között a tartási szerződés létrejött, a néhai lakáshasználatának jogcíme is megváltozott, most már nem szívvességi lakáshasználóként lakott az ingatlanban, hanem lakhatása a szerződéssel szerzett tulajdonjogán alapult. Ebből következően a szerződés megszüntetéséhez kapcsolódó elszámolás során az örökhagyó lakáshasználatának ellenértéke a felperesek által nyújtott szolgáltatásként számolandó el akként, hogy ennek a felperesi szolgáltatásnak az értéke megfelelően kompenzálja az alperesi jogelőd által nyújtott tartási szolgáltatások értékét.

Ugyanakkor az ingatlanon végzett beruházásokra felvett hitel törlesztése és a beruházások ellenértéke, illetve az annak kapcsán létrejött értéknövekedés megtérítésével kapcsolatos igény nem tartozik a tartási szerződés megszüntetésével kapcsolatos elszámolás keretébe. A néhai a szerződésben nem vállalt kötelezettséget az ingatlan felújítására, bővítésére, e munkákat a már tulajdonába került ingatlanon végezte. Nem vitásan az elsőfokú ítélet szerint megállapított hiteltörlesztés összege e beruházások folytán merült fel, így a tartási szerződés megszüntetésével kapcsolatos elszámolás körén kívül esik. Alaptalanul marasztalta tehát az elsőfokú bíróság a felpereseket ezen összeg megfizetésére. Mindezekből következően az ezzel, valamint a beruházások folytán keletkezett értéknövekedéssel

kapcsolatos igény erre irányuló viszontkereset hiányában nem képezhette a per tárgyát.

Alaptalanul sérelmezik az alperesek az ingó kiadása iránti igényük elutasítását is. Annyiban helytálló az alperesi fellebbezés, hogy életszerű és a perben meghallgatott tanúk vallomása alapján valószínűsíthető is, hogy az örökhagyó rendelkezett bizonyos ingóságokkal, amelyek tulajdonjoga az alpereseket, mint törvényes örökösöket megilleti (Ptk. 598. §). Az ingóságok kiadása, illetve ellenértékük megtérítése azonban szintén nem tartozik a tartási szerződés megszüntetésével kapcsolatos elszámoláshoz, így viszontkereset hiányában ezen alperesi igény sem bírálható el.

Mindezek alapján a tartási szerződés megszüntetése folytán a felpereseket megilleti a szerződéssel átruházott ingatlan tulajdonjoga, ezt meghaladóan pedig a nyújtott szolgáltatások közötti számottevő különbség hiányában felpereseket térítési kötelezettség nem terheli, ezért az ítélőtábla mellőzte a felperesek elsőfokú ítélet szerinti marasztalását.

Mindezekre tekintettel a felperesek teljes egészében pernyertesek lettek, amelynek következtében az alperesek kötelesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletben megállapított felperesi perköltség megfizetésére azzal, hogy az az alpereseket örökrészük arányában terheli, s ugyancsak ilyen arányban kötelesek a le nem rótt kereseti, valamint az alapeljárásban felmerült fellebbezési eljárási illeték megfizetésére is. Ezért az ítélőtábla az alperesek perköltség- és illetékfizetési kötelezettsége tekintetében az egyetemleges marasztalást mellőzte és örökrészük arányában személyenként határozta meg az általuk fizetendő elsőfokú ítélet által megállapított perköltség és illeték összegét.

A kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a rendelkező részben foglaltak szerint a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek a felperesek jogi képviselőjével felmerült a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet alapján megállapított másodfokú perköltségének megfizetésére.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetékből az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az I. és a II.r. alperesek érdekeltségük arányában kötelesek az eljárási illeték megfizetésére a Magyar Államnak az illetékes adóhatóság felhívására, míg a másodfokú eljárásra

kiterjedően személyes költségmentesség kedvezményében részesült III.r. alperes által le nem rótt másodfokú eljárási illetéket a hivatkozott IM. rendelet 14. §-a alapján a 13. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel az állam viseli.

S z e g e d , 2009. november 4

Dr.Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr.Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr.Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró